

Odwołanie wniesione w dniu 29 marca 2006 r. przez Ermioni Komninou, Grigoriosa Ntokosa, Donatosa Pappasa, Vasileiosa Pappasa, Aristeidisa Pappasa, Eleftherię Pappę, Lamprini Pappę, Eirini Pappę, Alexandrę Ntokou, Fotiosa Dimitriou, Zoię Dimitriou, Petrosa Bolosisa, Despinę Bolosi, Konstantinosa Bolosisa i Thomasa Bolosisa od postanowienia z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie T-42/04 Komninou i in. przeciwko Komisji

(Sprawa C-167/06 P)

(2006/C 131/64)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ermioni Komninou, Grigorios Ntokos, Donatos Pappas, Vasileios Pappas, Aristeidis Pappas, Eleftheria Pappa, Lamprini Pappa, Eirini Pappa, Alexandra Ntokou, Fotios Dimitriou, Zoï Dimitriou, Petros Bolosis, Despina Bolosi, Konstantinos Bolosis i Thomas Bolosis (przedstawiciel: G. Dellis, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja

Żądania strony skarżącej

- przyjęcie niniejszej skargi;
- uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie T-42/04;
- rozpatrzenie skargi wnoszących odwołanie z dnia 10 lutego 2004 r., uznanie jej za dopuszczalną i zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz każdego z wnoszących odwołanie kwoty w wysokości dwustu tysięcy (200 000) EUR o oprocentowaniu ustawowym 8 %, począwszy od dnia wydania wyroku Trybunału do dnia całkowitej zapłaty;
- obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżących w pierwszej instancji i w ramach odwołania oraz, pomocniczo, w przypadku oddalenia niniejszego odwołania, obciążenie strony pozwanej lub w każdym razie każdej ze stron własnymi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie w sprawie C-167/06 od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie T-42/04 zostało złożone przez 15 wnioskodawców, zamieszkujących w Parga (departament Preveza, Grecja). W postanowieniu tym Sąd odrzucił jako oczywiście bezzasadną skargę z dnia 10 lutego 2004 r. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skargą z dnia 10 lutego złożoną w Sądzie Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich, wnoszący odwołanie pozwali Komisję żądając od niej zadośćuczynienia za krzywdę, której doznali w związku z podejściem Komisji w reakcji na ich doniesienie z dnia 7 lipca 1995 r. w przedmiocie naruszenia przez władze greckie prawa wspólnotowego w dziedzinie ochrony środowiska, a w szczególności art. 3 i 5 dyrektywy 85/337/EWG w

ramach projektu budowy wyżej wymienionej stacji oczyszczania biologicznego w miejscu zwanym „Varka”

Podnoszą oni, że **całościowe i ciągłe** podejście Komisji wobec nich stanowiło oczywisty przypadek złej administracji. W szczególności:

1. na początku po pierwsze Komisja nie poinformowała ich we właściwym czasie, o stanie zaawansowania rozpatrywania ich doniesienia, ukrywała przed nimi informacje i wprowadziła w błąd co do stanu zaawansowania sprawy; po drugie, Komisja oddaliła ich doniesienie na podstawie uzasadnienia oczywiście sprzecznego z przepisami prawa wspólnotowego w dziedzinie ochrony środowiska oraz orzecznictwem Trybunału; po trzecie, nie przestrzegając na podstawowych zasad bezstronności, które stosowały się do rozpatrzenia sprawy przez urzędników Komisji;
2. następnie, po tym jak powyżej wspomniane zachowania zostały potwierdzone decyzją Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich, nie podjęła ona podstawowych działań w celu zaradzenia powyższym przypadkom złej administracji. Co więcej, w dalszym ciągu rozpatrywała sprawę w sposób przewlekły i nieprzejrzysty: z jednej strony odmówiła przyznania się do popełnienia błędów wobec wnoszących odwołanie, z drugiej strony odmówiła (tak przy złożeniu wniosku o odszkodowanie aż do dnia dzisiejszego) zbadania podstawy doniesienia wnoszących odwołanie oraz zapewnienia jednolitej i właściwej wykładni prawa wspólnotowego.

Wnoszący odwołanie podnoszą w szczególności, że niezależnie od tego czy stanowisko Komisji w sprawie zastosowanie przepisów dyrektywy 85/337/EWG było błędne, Komisja rażąco naruszyła wspomnianym podejściem swoje podstawowe obowiązki administracyjne wobec wnoszących odwołanie jako obywateli europejskich, a w szczególności, że naruszyła zasady dobrej administracji, bezstronności, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań, naruszając przy tym również prawo petycji, przyznane wszystkim obywatelom europejskim.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd Pierwszej Instancji zastosował, nie zbadawszy zasadności wniosku o odszkodowanie, art. 111 regulaminu, który stosuje się w tym względzie i orzekł, że: a) skarga jest całkowicie pozbawiona podstawy prawnej oraz b) nie jest konieczne kontynuowanie postępowania przed Sądem, w szczególności poprzez złożenie innych pism oraz organizację procedury ustnej. Odrzucił zatem skargę w całości; ponadto obciążył skarżących nie tylko ich własnymi kosztami, lecz również kosztami poniesionymi przez Komisję. Powyższe postanowienie zostało doręczone adwokatowi ad litem wnoszących niniejsze odwołanie w dniu 25 stycznia 2006 r. za pomocą listu poleconego.

Zgodnie z brzmieniem powyższego postanowienia, które wnoszący odwołanie uznają za błędne prawnie w rozumieniu art. 225 akapit drugi WE i art. 58 statutu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wnoszą odwołanie, przewidziane tymi przepisami oraz art. 56 tego statutu, w sposób dopuszczalny, w terminie, i w oparciu o oczywisty interes prawny. W ramach odwołania, wnioskodawcy zmiernają do wykazania błędów prawnych popełnionych w postanowieniu.

Błędy te odnoszą się do:

- i. okoliczności, iż Sąd całkowicie pominął zbadanie zarzutów i argumentów skarżących w związku z naruszeniem prawa petycji, w kształcie w jakim jest przyznane jako przymiot obywatelstwa europejskiego,
- ii. okoliczności, iż Sąd wypaczył w każdym razie treść decyzji rzecznika praw obywatelskich z dnia 18 lipca 2002 r., która stanowiła najbardziej trafny dowód podniesiony przez skarżących w ich skardze lub w każdym razie okoliczność iż Sąd popełnił błąd co do kwalifikacji prawnej tego dowodu,
- iii. okoliczności, iż Sąd nie dokonał poprawnej wykładni zasad dobrej administracji, bezstronności i ochrony uzasadnionych oczekiwań i ich poprawnie nie zastosował, co w pewnych przypadkach zmieniło treść środków dowodowych i że w każdym razie dokonał błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych zawartych w skardze, które odnoszą się do naruszenia wyżej wspomnianych zasad,
- iv. okoliczności, iż Sąd nie zbadał wniosku o odszkodowanie lub w każdym razie nie zbadał go poprawnie w zakresie, w jakim uznał sporne podejście Komisji za dodatek do odosobnionych i oddzielnych od siebie zachowań, i nie w sposób całościowy, pomimo faktu, że naruszenie przywołanych zasad wspólnotowych i poniesiona przez skarżących szkoda wynikają głównie z całościowego podejścia Komisji w ciągu ośmiu lat.

Wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd nie wyciągnął wniosków, które prowadzą w kierunku fundamentalnej zasady, zgodnie z którą Komisja powinna działać słusznie i zgodnie z prawem proceduralnym i że w przypadku błędu musi ponieść konsekwencje finansowe złej administracji. Nieprzestrzeganie podstawowych zasad obowiązujących w działaniu administracji może powodować krzywdę i szkodę, z powodu której obywatele europejscy mogą domagać się zadośćuczynienia i odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-172/06)

(2006/C 131/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: S. Pardo Quintillán, pełnomocnik]

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że uzależniając udzielenie pomocy publicznej dla podmiotów gospodarczych pragnących sprzedawać w Hiszpanii kolektory słoneczne, legalnie wyprodukowane i sprzedawane w innym państwie członkowskim lub wyprodukowane w jednym z państw sygnatariuszy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, od warunku, by kolektory te posiadały certyfikat zgodności spełniający wymagania określone w krajowych przepisach oraz aby w tym celu były ponownie poddawane już przeprowadzonym w tamtym państwie badaniom, w specjalnie wyznaczonym krajowym laboratorium, Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania, które na nim ciążyą na mocy art. 28 i 30 traktatu WE oraz art. 11 i 13 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie przepisy dotyczące warunków przyznawania pomocy publicznej na kolektory słoneczne pochodzące z innego państwa członkowskiego lub państwa będącego sygnatariuszem Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym są niezgodne z podstawową zasadą swobodnego przepływu towarów i nie są uzasadnione żadnym z wymienionych w art. 30 traktatu WE względów interesu ogólnego ani też żadnym z nadrzędnych wymogów uznanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.

Odwołanie wniesione w dniu 5 kwietnia 2006 r. przez Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie T-92/02 Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG i Hamburgische Electricitäts-Werke AG

(Sprawa C-176/06 P)

(2006/C 131/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH [Przedstawiciele: adwokaci D. Fouquet i P. Becker]

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Hamburgische Electricitäts-Werke AG